

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci žalobcu **JUDr. Ing. K. M.**, bytom **X.**, *zastúpeného JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou, so sídlom Štúrova 20, Košice*, proti žalovanému **Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky**, so sídlom Lazová ulica 63, Banská Bystrica, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. I/223/7524-45097/2010/992517-r zo 16. apríla 2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, č. k. 7S/13878/2010 – 39 z 24. augusta 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k. 7S/13878/2010 – 39 z 24. augusta 2011 **potvrďuje**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“) zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného, pričom navrhoval jeho zrušenie. Žalovaný druhostupňovým správny rozhodnutím podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní a poplatkov“) potvrdil rozhodnutie správcu dane, ktorým bola žalobcovi podľa § 35 ods. 1 písm. c/ zákona o správe daní a poplatkov uložená pokuta vo výške 580,60 € z rozdielu dane z pridanej hodnoty určenej správcom dane podľa pomôcok za zdaňovacie obdobie september 2001.

Krajský súd vykonaním súdneho prieskumu zákonnosti napadnutých rozhodnutí ako i procesného postupu predchádzajúceho ich vydaniu dospel k názoru, že vo vzťahu k žalobcovi a jeho právam neboli daňovými orgánmi porušené základné zásady daňového konania a zákonné podmienky na uloženie žalovanej pokuty boli splnené.

Odvolávajúc sa na obsah priloženého administratívneho spisu krajský súd konštatoval, že žalobca pri výkone daňovej kontroly dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie február 2001 – december 2001 nepredložil doklady potrebné na preverenie základu kontrolovanej dane, a tým neumožnil vykonať daňovú kontrolu. Z uvedeného dôvodu správca dane postupom v súlade s ustanovením § 29 ods. 6 zákona o správe daní a poplatkov pri určovaní kontrolovanej daňovej povinnosti použil pomôcky a platobným výmerom č. 709/230/36929/06/ZIM z 3. novembra 2006 podľa § 44 ods. 4 zákona o správe daní a poplatkov vyrubil žalobcovi zistený rozdiel DPH za zdaňovacie obdobie september 2001 vo výške 122.752,--Sk, po prepočítaní príslušným kurzom. Po neúspešnom využití riadneho opravného prostriedku žalobcom uvedený platobný výmer nadobudol právoplatnosť. Za uvedených hmotnoprávnych a procesných podmienok správca dane podľa § 35 ods. 1 písm. c/ zákona o správe daní a poplatkov uložil žalobcovi pokutu vo výške 580,96 € z rozdielu vyššie uvedenej pomôckami zistenej daňovej povinnosti.

Z obsahu žalobou napadnutého rozsudku vyplýva, že prvostupňový súd preveril procesný postup predchádzajúci právoplatnému určeniu predmetnej daňovej povinnosti podľa pomôcok a zistil, že žalobca odvolaním napadol platobný výmer správcu dane č. 709/230/36929/06/ZIM z 3. novembra 2006. V rámci odvolacieho konania žalovaný rozhodnutím č. I/223/12658-77385/2007/992517-r z 12. októbra 2007 odvolanie žalobcu podľa § 48 ods. 4 zákona o správe daní a poplatkov zamietol pre jeho neodôvodnenosť.

Na základe zhodnotenia vyššie uvedených skutočností a s poukazom na obsah ustanovenia § 35 ods. 1 písm. c/ zákona o správe daní a poplatkov, krajský súd konštatoval, že existenciou právoplatne určenej daňovej povinnosti podľa pomôcok na DPH za mesiac september 2001 boli splnené zákonné podmienky na uloženie pokuty z rozdielu dane.

Žalobnú námietku týkajúcu sa zákonnosti rozhodnutia o vyrubení podľa pomôcok určenej dane, s prihliadnutím na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 118/2008 z 10. decembra 2009 vo veci zákonnosti priebehu daňovej kontroly, prvostupňový súd posúdil ako právne bezvýznamnú poukazujúc na skutočnosť, že prvostupňové rozhodnutie, ktoré bolo podkladom na uloženie pokuty, nebolo v správnom ani v súdnom prieskume zrušené a je doposiaľ právoplatné. V súvislosti s uvedeným a pre prípad zrušenia prvostupňového rozhodnutia o vyrubení rozdielu DPH dal krajský súd do pozornosti postup podľa § 35 ods. 19 zákona o správe daní a poplatkov, podľa ktorého je možné za splnenia zákonom stanovených podmienok zrušiť rozhodnutie o uložení pokuty.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol tak, že podľa § 250k ods. 1 OSP neúspešnému žalobcovi uplatnené právo na náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu žalobca podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. d/ a písm. f/ OSP, domáhajúc sa, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie správcu dane zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Žalobca nesprávnosť a nezákonnosť rozsudku vidí v tom, že prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa názoru žalobcu, ktorý v podstatnej časti odvolania uviedol argumenty zhodné s tými, ktoré uvádzal už v žalobe, súd prvého stupňa zvolil krajne formalistický prístup pri preskúvaní žalobou napadnutého rozhodnutia. Vychádzal pritom z formálnych podmienok ustanovených pre uloženie pokuty, pričom nebral do úvahy, že konanie, ktoré predchádzalo vydaniu takéhoto rozhodnutia, zasahovalo do žalobcových v Ústave Slovenskej republiky zakotvených práv.

Opätovne poukázal na to, že výsledkom postupu správcu dane a neskôr aj žalovaného, ktorí mu vyrubili rozdiel DPH za kontrolované zdaňovacie obdobia, bolo 13 rozhodnutí – platobných výmerov, ktoré boli v končenom dôsledku predmetom súdneho prieskumu, pričom 8 bolo zrušených preto, že v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu platobných výmerov,

bola zistená vada (nesprávne zloženie kontrolnej skupiny), ktorá mala za následok nezákonnosť rozhodnutia.

Žalobca zdôraznil, že sa ocitol v situácii, keď na jednej strane, 8 z 13 rozhodnutí o vyrubení dane bolo súdom zrušených ako nezákonných a na druhej strane, 5 druhovo identických rozhodnutí zostalo v platnosti a na základe ich nezrušenia správca dane a neskôr aj žalovaný vydali, resp. potvrdili rozhodnutie o uložení pokuty. Tento stav podľa jeho názoru nie je možné považovať za štandardný a v súlade s princípmi právneho štátu, ktorého atribútom je okrem iného práva istota a dôvodné očakávanie každého, že v druhovo identických veciach budú orgány štátu postupovať rovnako. Svoj názor na nezákonnosť priebehu daňovej kontroly a zloženia kontrolnej skupiny odvodzuje od obsahu Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 118/2008 zo dňa 10. decembra 2009.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny potvrdil, vzhľadom k tomu, že uloženie spornej pokuty sa viaže na základné rozhodnutie, ktorým je v tomto prípade platobný výmer o určení rozdielu dane podľa pomôcok, pričom tento dosiaľ nebol zrušený a je právoplatný. Zároveň poukázal na to, že žalobcovi bolo za zdaňovacie obdobia február až december 2001, január 2002 a december 2000 vydaných 13 platobných výmerov o určení DPH podľa pomôcok. Vo všetkých prípadoch boli žalobcom podané správne žaloby proti druhostupňovým rozhodnutiam žalovaného vydaných v rámci odvolacích konaní vedených proti predmetným platobným výmerom, ktoré boli rozsudkami krajského súdu v Košiciach zamietnuté. V 5-ich prípadoch boli rozsudky Krajského súdu v Košiciach o zamietnutí žaloby v odvolacom konaní Najvyšším súdom Slovenskej republiky potvrdené a v 8-ich prípadoch Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil rozsudky Krajského súdu v Košiciach tak, že zrušil rozhodnutia žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Žalovaný poukazuje na skutočnosť, žalobcom uvádzané tvrdenie o zrušení 8 rozhodnutí o vyrubení dane v rámci súdneho prieskumu ich zákonnosti, nezodpovedá realite, nakoľko zrušené boli len rozhodnutia žalovaného ako odvolacieho orgánu, a nie prvostupňové rozhodnutia správcu dane o určení kontrolovanej DPH podľa pomôcok. Žalovaný ako odvolací orgán v odvolacom konaní proti 8 platobným výmerom o určení dane podľa pomôcok rozhodol tak, že odvolanie pre neodôvodnenosť zamietol. Všetkých nanovo vydaných 8 rozhodnutí žalovaného, je opakovane predmetom súdneho preskúmania. V tomto konkrétnom prípade, kedy rozhodnutia žalovaného a správcu dane o určení dane podľa pomôcok za zdaňovacie obdobie september 2001, sú potvrdené rozsudkom NS SR, nie sú podľa názoru žalovaného dôvody

na zrušenie uloženej pokuty. V ďalšom sa pridrižiava písomného vyjadrenia podaného k žalobe.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd podľa § 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP preskúmal v rozsahu a v medziach odvolania napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§250ja ods. 2 OSP), pričom deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy.

Predmetom súdneho prieskumu v danom prípade bolo posúdenie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného ako odvolacieho orgánu v daňovej veci, ktorý preskúmaval platobný výmer správcu dane, ktorým žalobcovi uložil pokutu podľa § 35 ods. 1 písm. c/ zák. č. 511/1992 Zb. v sume 580,60 € z rozdielu dane určenej správcom dane podľa pomôcok za zdaňovacie obdobie september 2001.

Podľa § 250i ods. 1 veta prvá je pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd SR považuje za potrebné zdôrazniť predovšetkým povinnosť všetkých orgánov štátnej moci svojou činnosťou naplňovať legitímne očakávanú predstavu jednotlivca o právnom štáte, ktorého neoddeliteľnou súčasťou je právna istota a s princípom právnej istoty logicky korešponduje zásada rozhodovať v obdobných veciach rovnako. Uvedená zásada je pre oblasť správneho súdnictva legislatívne zakotvená prostredníctvom ust. § 250ja ods. 7 O.s.p., podľa ktorého: „Ak Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhoduje ako odvolací súd v obdobnej veci, aká už bola predmetom konania pred odvolacím súdom, môže v odôvodnení poukázať už len na podobné rozhodnutie, ktorého celý text v odôvodnení uvedie.“

Na základe citovaného ustanovenia odkazuje Najvyšší súd SR na svoj rozsudok zo dňa 26. januára 2011 sp. zn. 5Sžf/23/2011, zverejnený v plnom rozsahu na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR <http://nssr.blox/cms/portal/sk/rozhodnutia>, ktorého odôvodnenie ďalej v príslušnom rozsahu uvádza:

„Podľa § 2 ods. 1 zákona o správe daní v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní.

Podľa § 29 ods. 6 zákona o správe daní a poplatkov (v znení účinnom ku dňu ukončenia daňovej kontroly DPH za zdaňovacie obdobie september 2001), ak nesplní daňový subjekt pri dokazovaní ním uvádzaných skutočností niektorú zo svojich zákonných povinností, v dôsledku čoho nemožno daňovú povinnosť správne určiť a daň sa neurčí ani podľa odseku 5, alebo ak daňový subjekt vykonal úkony, ktoré svojím obsahom alebo účelom odporovali osobitnému predpisu alebo ho obchádzali a ktorých dôsledkom je zníženie základu dane, alebo v prípadoch podľa § 15 ods. 2, je správca dane pri určovaní daňovej povinnosti oprávnený použiť pomôcky, ktoré má k dispozícii alebo ktoré si zaobstará bez súčinnosti s daňovým subjektom. Takýmito pomôckami môžu byť najmä listiny, výpisy z verejných záznamov, daňové spisy iných daňových subjektov, znalecké posudky, výpovede svedkov v iných daňových veciach, správy a vyjadrenia iných správcov dane, štátnych orgánov a obcí, záujmových združení a vlastné poznatky správcu dane zo zdaňovania dotknutého daňového subjektu, ako aj jemu podobných daňových subjektov.

Podľa § 30 ods. 3 v spojení s § 30 ods. 6 a 7 zákona o správe daní rozhodnutie obsahuje odôvodnenie, ak tak ustanovuje tento zákon. V odôvodnení sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom rozhodnutia, aké úvahy ovplyvnili hodnotenie dôkazov a použitie právnych predpisov, na základe ktorých sa rozhodovalo.

Podľa § 35 ods. 1 písm. c/ zákona o správe daní a poplatkov účinnom ku dňu uloženia žalobou napadnutej pokuty správca dane uloží daňovému subjektu pokutu v sume rovnajúcej sa súčinnu trojnásobku základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky a dane alebo rozdielu dane určenej správcom dane podľa pomôcok (§ 29 ods. 6).

Podľa § 35 ods. 19 zákona o správe daní a poplatkov účinnom do 31. decembra 2011, ak bola právoplatným rozhodnutím daň alebo vlastná daňová povinnosť znížená alebo nadmerný odpočet zvýšený, zníži sa z úradnej moci v pomernej výške alebo zruší sa z úradnej moci aj pokuta, ktorá bola pôvodne uložená podľa odseku 1, a to aj po uplynutí lehoty podľa odseku 21.

Podľa § 155 ods. 12 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“), ak bola novým právoplatným rozhodnutím suma rozdielu dane alebo suma nároku podľa osobitných predpisov upravená, upraví sa alebo sa zruší z úradnej moci pokuta uložená podľa odseku 1 písm. f/; novým rozhodnutím o pokute sa pôvodné rozhodnutie zrušuje.

Podľa § 155 ods. 1 písm. f/ bod 3. daňového poriadku správca dane uloží pokutu vo výške rovnajúcej sa súčinu trojnásobku základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky a sumy dane určenej správcom dane podľa pomôcok za správny delikt podľa § 154 ods. 1 písm. h/.

Podľa § 155 ods. 1 písm. h/ daňového poriadku správneho deliktu sa dopustí ten, kto zapríčiní svojim konaním podľa § 48 ods. 1 určenie dane podľa pomôcok.

Podľa § 2 ods. 1 písm. b/ zákona č. 479/2009 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní a poplatkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 479/2009 Z. z.“) orgánom štátnej správy v oblasti daní a poplatkov je Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky.

Podľa § 11 zákona v spojení s čl. IV. veta prvá č. 479/2009 Z. z. s účinnosťou od 01. januára 2012 sa zrušuje zákon č. 150/2001 Z. z. o daňových orgánoch a ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 440/2000 Z. z. o správach finančnej kontroly v znení zákona č. 182/2002 Z. z. a zákona č. 534/2005 Z. z., t. j. ruší sa Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky (§ 2 a § 3 zákona č. 150/2001 Z. z. o daňových orgánoch).

Vzhľadom k tomu, že zákonom č. 479/2009 Z. z. bolo s účinnosťou od 01. januára 2012 zrušené Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom v Banskej

Bystrici, ktorého pôsobnosť a právomoci na úseku správy daní a poplatkov prešli na novozriadené Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, podľa informácií poskytnutých Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky v Bratislave, t. č. pre oblasť správy daní a poplatkov pôsobiace na adrese Lazová ulica 63, 974 01 Banská Bystrica, Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 107 ods. 4 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP na strane žalovaného koná s vyššie uvedeným právnym nástupcom pôvodne uvádzaného žalovaného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) preskúmajúc napadnutý rozsudok prvostupňového súdu ako i obsah súdneho a administratívneho spisu v rozsahu odvolania, ktorým žalobca nenamieta vecnú správnosť rozhodnutí daňových orgánov ani dôvod a výšku uložennej pokuty, konštatuje, že v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP sa možno stotožniť s právnym názorom krajského súdu premietnutom do enunciátu a odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku. Krajský súd správne posúdil skutkový stav veci, ktorý tu bol v čase vydania prvostupňového a druhostupňového správneho rozhodnutia, na základe ktorého, s prihliadnutím na relevantné hmotnoprávne a procesnoprávne zákonné podmienky zakladajúce povinnosť správca dane na uloženie spornej pokuty (§ 35 ods. 1 písm. c/ zákona o správe daní), žalobu bez priznania náhrady trov konania zamietol.

Najvyšší súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, že v tomto súdnom konaní nie je možné preskúmavať rozhodnutie správca dane, resp. žalovaného, ktoré nadobudlo právoplatnosť a jeho správnosť bola potvrdená súdmi dvoch inštancií v konaní pred všeobecnými súdmi.

Za týchto okolností postupovali správca dane ako i žalovaný správne a v súlade so zákonom, keď vydali napadnuté rozhodnutia, nakoľko takýto postup im vyplýval z kogentnej administratívnej normy (§ 35 ods. 1 písm. c/ zákona o správe daní a poplatkov).

V tejto súvislosti krajský súd taktiež správne poukázal na zákonnú možnosť zrušenia uložennej pokuty (§ 35 ods. 19 zákona o správe daní a poplatkov) v prípade, ak by bolo rozhodnutie ukladajúce žalobcovi daňovú povinnosť určenú podľa pomôcok neskôr zrušené. Uvedený postup zostal zachovaný aktuálne účinnou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 155 ods. 12 daňového poriadku.

Najvyšší súd považuje tvrdenia žalobcu, že platobné výmery v 8 prípadoch určenia DPH za kontrolované zdaňovacie obdobia boli zrušené, za účelové bez podpory v obsahu spisového materiálu, nakoľko zrušené boli len rozhodnutia žalovaného druhostupňového správneho orgánu, ktorými boli platobné výmery potvrdené. Samotné platobné výmery zostali v platnosti.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu, postupu a rozhodnutia krajského súdu najvyšší súd dospel k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými relevantnými námietkami žalobcu.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli z veľkej časti totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní, a s ktorými sa krajský súd náležite zaoberal.

Na margo žalobcom namietaného nezákonného zloženia kontrolnej skupiny, odvolací súd dáva do pozornosti uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k. II. ÚS 159/2011-19 zo dňa 13. apríla 2011 odmietol ústavnú sťažnosť žalobcu proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžo/101/2010 z 26. októbra 2010 ako zjavne neopodstatnenú. Uvedeným rozsudkom Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5S/54/2005 z 22. februára 2006, ktorým zamietol žalobu žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/223/6132-40962/2005/991545-r z 27. júna 2005. Uvedeným rozhodnutím žalovaný nevyhovел námietke žalobcu zo dňa 30. mája 2005 proti postupu zamestnanca správcu dane (predstaveného – riaditeľa Daňového úradu Košice I) vo veci určenia kontrolnej skupiny. Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovený v rozsudku sp. zn. 5Sžo/101/2010 z 26. októbra 2010 ohľadne zákonnosti postupu príslušných štátnych orgánov správy daní pri určení kontrolnej skupiny, Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí č. k. II.ÚS 159/2011-19 z 13. apríla 2011 nespochybnil, ba naopak, vyjadril, že predmetný názor najvyššieho súdu nevykazuje nedostatky v zásade popierajúce účel a význam vykladaného a aplikovaného relevantného zákonného predpisu.“

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní napadnutých rozhodnutí správnych orgánov, dospel k záveru, že námietky žalobcu vznesené

v odvolaní nie sú dôvodné, a preto podľa § 250ja ods. 3 druhá veta O.s.p. a § 219 ods. 1 O.s.p. napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. a § 246c O.s.p. Žalobca nemal úspech vo veci, preto mu súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal a žalovanému náhrada trov konania neprislúcha.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 4. júla 2012

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Peter Szimeth